

Fidelitat 2017

GREMI DE PAGESOS DE SANT LLORENÇ I SANT ISIFRE

LUIS ÁLVAREZ DE VILALLONGA

Un fidel pagès del segle XXI

Després de viure la festa de la fidelitat a la nostra Setmana Santa durant els dos darrers anys en l'emblemàtic paranimf de "El Seminari" i abans en el no gens menys representatiu saló de sessions de l'Ajuntament, en obres per una plaga de tèrmits, aprofitarem l'església jesuítica dels Sants Reis - trinitària, Sant Agustí, claretiana, ara "franciscana secular" i seu de l'AASST - per a celebrar l'annual repartiment de premis que totes i cadascuna de les associacions lliuren als seus respectius socis o a diferents entitats en un acte d'insòlit agermanament, però agermanament al cap i a la fi.

Aquest agermanament ens ha de permetre a tots conèixer una miqueta més qui és cadascú i que ha fet per la Setmana Santa, normalment dins de la seva pròpia associació.

De ben segur que, com ha fet aquest cronista, descobrirem personatges desconeguts, una part de la seva vida i algunes de les seves obres.

Per tot això caldrà a tots plegats escoltar aquesta llarga relació de "*curricula*" i, curant-nos en salut, us he de dir que, com sempre, alguns no son precisament curts, cosa que obligà a la fi del acte a demanar perdó en nom de tots,

Esclarit aquest primer punt, qui escriu això havia preparat, també com ha fet sempre, una introducció general, però amb els retards aliens i els fets absolutament justificables dels darrers mesos i d'abans - tenia una introducció preparada al·lusiva als Jocs del Mediterrani 2017 -va preferir actualitzar-ho al moment actual i per tant no res millor que, pel lloc que ens acollia, que recordar la figura del que fundà la Companyia de Jesús, o sia, Ignacio López de Recalde, més conegut com a sant Ignasi de Loiola, per

a fixar-nos en una frase del seu llibre - “Els exercicis espirituals” -, a ell atribuïda però bastant mal interpretada

En el llibre la frase qüestionada era i és - en castellà - “*En tiempo de desolación nunca hacer mudanzas*” fent referència a alguns sentiments de l'ànima com, per exemple, l'aflicció, l'angoixa, el desconsol, el dolor o la pena, i no tenia res a veure amb els transports, fer obres de construcció o canviar de lloc els mobles d'una habitació.

Veieu sinó el context en que s'expressava sant Ignasi en la 5ª Regla del exercicis:

“En tiempo de desolación nunca hacer mudanza, mas estar firme y constante en los propósitos y determinación en que estaba el día antecedente a la tal desolación, o en la determinación en que estaba en la antecedente consolación. Porque así como en la consolación nos guía y aconseja más el buen espíritu, así en la desolación el malo, con cuyos consexos no podemos tomar camino para acertar.” (sic)¹.

És evident que darrerament hem passat desolacions, tribulacions, torbacions, turbulències, afliccions, angoixes, desconsols, dolors i penes, però “qui dia passa any empeny” i ens cal seguir, de moment, sense fer massa “*mudanza*” en excés, demesiats, més que no cal o de sobra.

Anem doncs a fer, com sempre, la presentació del premiat enguany pel GREMI de PAGESOS de SANT LLORENÇ i SANT ISIDRE de TARRAGONA

Cada any i ja en fa una bona colla que m'aguanteu, quan em poso a preparar aquest acte i repasso els “*curricula*” dels guardonats me'n adono que “*en cada bugada perdem un llençol*”, i en el Gremi de pagesos de sant Llorenç i sant Isidre de Tarragona aquesta dita popular s'acompleix amb escreix, perquè d'aquells pagesos d'abans, que ara en diríem “*full time*” o a temps complert, gosaria afirmar que en queden ben pocs o potser cap.

¹ EE318.

Però també és ben cert que la nissaga d'aquells pioners es manté fidel al gremi i d'alguna manera una determinada tradició segueix a contrapèl, gràcies als usos i costums populars que no defalleixen en el decurs del temps, mantinguts per alguns socis abnegats i treballadors.

D'aquí que ja no resulta estrany que, en repassar alguns dels "pagesos" guardonats en els darrers anys, ja no responen als tòpics ancestrals de ser reconeguts pel renom de la família o casa pairal i deixo la llarga i curiosa llista dels mateixos perquè no és ni l'hora, ni el moment.

Enguany el que acabo d'esmentar també es compleix d'escreix amb la persona escollida per rebre el premi a la fidelitat atorgat pel Gremi de Pagesos.

Luis Álvarez de Vilallonga, - el "*de Vilallonga*" és cognom -; fill de Luis Álvarez Icart i Pilar de Vilallonga Orozco, neix a Tarragona l'any 1943 en una casa de la Rambla Nova propietat de la família, però passa la seva infantesa i joventut en un pis del carrer del Cos del Bou, plegats amb el seu germà bessó i en companyia de la seva avia paterna María Icart Pujol i la tieta María Álvarez Icart, tot i que aquesta darrera residia a Madrid.

Els cognoms Icart i Pujol estan molt vinculats a Tarragona, en especial el primer i més concretament per la botiga familiar del carrer d'August dedicada a instruments musicals fonamentalment els pianos i llur afinació, ofici que heretà i continua exercint seu germà bessó Manolo.

Luis Álvarez va cursar el batxillerat entre el col·legi La Salle de la plaça i el institut Martí i Franques de la Rambla Vella, completant la seva formació amb estudis de Graduat Social per tal d'accedir per oposició a la Companyia Telefónica Nacional d'Espanya a Barcelona, destinat després a Madrid durant sis anys, fins que retornà a Tarragona fa vint-i-set anys on resideix actualment.

Casat amb María Eulalia Tornero Figuerola és pare de tres fills barons, declarat catòlic practicant, liberal i constitucionalista, melòman, inquiet i treballador, esportista amateur - amb vuit mitges maratons i la darrera amb 62 anys! - ; com a escriptor autodidacta ha publicat centenars d'articles i alguns assajos; ha col·laborat en diferents associacions socials i culturals de la nostra ciutat - "Acció Familiar", "Club d'Opinió III Mil·leni", "Casino Cultural de Tarragona", "Rotary Club", "Associació d'Amics del Camí de Sant Jaume" del que és un consumat pelegrí, "Caritas", ...-

Però tornant als lligams amb la pagesia, a banda del seus contactes amb el Gremi de pagesos iniciat l'any 1976 a instancies del seu amic Raül Font-Quer i del que és tresorer des del 2013, hauríem de remuntar-nos als anys de la seva infantesa en que l'avia María i per vinculació amb els Icart el portava a berenar a la desapareguda i també familiar Ca la Garsa del call tarragoní, on freqüentava la capella privada amb un sentiment especial per la Verge dels Àngels, pintura que avui es conserva en la Església de sant Llorenç.

Pel que fa a la Setmana Santa, de petit, Luís sortia a la professó amb la resta dels alumnes de La Salle, tot i que el seu oncle patern, Antonio Álvarez Icart, va ser un dels fundadors de la "*Hermandad de Nuestro Padre Jesús de la Pasión*" i el primer vicepresident sota la presidència de José Maria Tarrasa Alvira. Ara viu amb fervent intensitat tot el cicle pasqual que organitza el Gremi de Pagesos i l'Agrupació d'Associacions des de la Setmana de Passió, no sols amb les professons, sinó també amb els oficis religiosos que considera fonamentals i que donen sentit a la commemoració de Passió, Mort i Resurrecció de Jesús.

Pel seu treball i dedicació envers el seu estimat Gremi Luis Álvarez de Vilallonga és mereixedor d'aquesta medalla que li fou entregada per Raül Font-Quer

Plana en el solemne acte del divendres 1 de desembre del proppassat 2017 a l'església de sant Agustí.

Però, de bell nou, permeteu-me que afegeixi el mateix de cada any, puix només ens resta l'esperança de retrobar-nos en aquestes pàgines l'any vinent, incidint en el que us he dit al començar a manera de justificació, perquè, tot i demanar perdó un cop més per la tabarra de cada any, amb el vostre permís i si Déu vol, malgrat tot - "*Virgencita, Virgencita, que me quede como estoy* -", seguiré també fins que pugui fidel amb vosaltres i amb la nostra Setmana Santa.

Josep Maria Sabaté i Bosch

Cronista oficial de l'AASST